

Luciano Luisi

LJUBEZEN ODPUŠČA

Še nikoli se mi ni ljubezen zdela
tako krhka, vsa iz sebe (morje,
ki se še ob bregu peni), kot takrat,
ko si iz mrtvega objema mi zbežala
in jaz, hiteč za tabo, sem te klical.

V drugačni, nenavadni luči si tedaj
rojevala se v mojo osuplo bolečino,
stok mi ugasnila in besedo,

vendar je bil moj molk visoki krik.

*

Ostal sem brez neba, vse bolj in bolj
zdaj v zemljo se pogrezam.

Toda mesec,
ki s svojim motnim sijem te odkriva
in te kot nočni cvet prižiga,
mesec zdaj nad nama pne
svoj beli šotor, in ti,
s telesom svojim slavnim, ki je zadovoljno,
da je živo, kakor voda, zrak,
kot trava, ki sokriva naju medse vabi,
podári mi vsaj urico pozabe,
da te sence ne bom videl,
da ne bom poslušal teh korakov.

*

Tvoja mladost je vrt,
ki s težkimi nogami ga teptam.
Razmikam ti grmičje, stresam veje,
a iz tebe tožba se ne oglasi;
tudi veter se prelomi, če se te dotakne.

Živiš od kril, ki nova se odpirajo, od pesmi,
od blagega šepeta listov,
topla in začudena od gnezd.

Bilo bi bolje zame,
ko te ne bi bil prebudil
iz tvojega miru zelene trate,
iz drevesa v cvetu, ki te dozoreva,
in ne odkrival vetra,
ki ti seka hrbet.

*

Vsak dan iznajdem te: rodiš se v meni
že z negotovostjo svetlobe,
ki prihaja me buditi, ko noč se umika
dnevu, in te strastno iščem,
živo kot prikazni, ki se mi razblinjajo.

In prideš, greš, se vračaš,
me teptaš, se giblješ,
kakor da sem prazna soba,
ki le na odmeve tvojega koraka,
le na tvoj nemirni ples še čaka.

*

Moje oči, ah, kakšne roke, kakšna usta,
ko te gledajo: bežijo, begajo mi
sem in tja, navzgor, navzdol, se vtihotapljajo,
kjer je več sence in toplote, skačejo
v prepade, ki se jasni jim odpirajo,
in na kakšnih dolih in vrhah se dolgo pomudijo!
In kakšen užitek, če odkrijejo kak prostor,
nedotaknjen, najbolj tèsen, nič
v tem srečnem beganju jih ne ustavi.
Zaman pred njimi rada bi te ubranila,
sramežljiva (do kdaj še?), tvoja oblačila.

*

Rad bi te videl, zdaj, takoj, na vrat
 na nos dol po stopnicah stečem,
 dih zadržujoč po cesti, vendar dvomim,
 da bi te lahko, če bi te srečal kdaj,
 še prepoznal: imam pač to napako
 – dvoumno me dolžiš – da si zamišljam te drugačno.

Bolje, da doma zaprem se
 v sobo, da zadela okna, ugasnem
 luč in nate čakam: in v trenutku
 prideš vame, si kot kakšen fleš,
 ki te ustavi, kakršno te hočem.
 A traja le trenutek in se že zavem,
 da sem za zmerom te izgubil.

*

*v tej dobi, ki ne mlad
 ne star se je zavedaš . . .*
 Mario Luzi

V tej dobi, ki se pne
 kot krhek most med dvema morjema,
 v tej dobi, ki prizanesljiva
 in bogata je kot gozd,
 ki vsak glas sliši in v svoje rastje ga zaprede,
 kjer vsak ogenj se lahko v požar razvname,
 a vsak dih duha lahko ga pogasi,
 v tej dobi, ko nas nič ne more preslepiti,

jaz ljubim te lahko kot deček, zméden
 v svojih nemirnih negotovostih, kot starec,
 ki vate se ozre in te z očmi – prečita,

in ljubim te lahko kot moški,
 ki iz vseh odpadlih cvetnih listov
 naredi nov cvet, da bi ti ga podáril.

*

Je le skok v vódo, zatrjuješ mi (a kakšen
 je ta skok z višine,
 kakor da je morje pobegnilo!) v moje

trmasto sanjarjenje, ko vse
je proti meni. Tèga, ognjevita, ne ponavljam,
ti, ki si na trdnih tleh, medtem ko jaz
poskušam te, izmučen, ustaviti,
prikazen brez oblik, privid,
ki mu zaman sledim.

Greš mimo in se ne ozreš, a kaj zato.
Tudi v tem zanikanju,
že tako grenkem od poraza, je,
kot pod pepelom tli življenje.